

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. Варна, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Владислав П. Великов
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20233110204302 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на „ХОУМ ТРЕЙД“ ООД, ЕИК 206727670, със седалище и адрес на управление гр.София, против НП № 03-2300406/07.06.2023год. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на основание чл. 414, ал.3 от КТ на ЮЛ е било наложено адм. наказание имуществена санкция в размер на 3000лв. за нарушаване нормата на чл. 63, ал.2 от КТ.

В жалбата си въззивникът не оспорва фактите изложени в АУАН и НП, но твърди, че НП е неправилно и необосновано. Сочи, описаното нарушение се дължало на техническо забавяне и възможност за достъп до сайта на НАП, че ТД в писмена форма бил сключен, както и че били изпълнени всички предписания дадени от ИТ. Моли НП да бъде отменено, а в условията на алтернативност да бъде намален размера на наложеното наказание до минималния предвиден в закона.

В съдено заседание въззивното дружество се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител в лицето на адв. Д.П. от ВАК, която заявява, че поддържа жалбата и не оспорва фактите, а във фазата по същество изразява становище, че от събраните по делото доказателства не се установявало в момента на проверката Д. К. да е извършвал работа. Отправя искане за присъждане на направените по делото разноски като представя и списък на такива.

Процес. представител на въззиваемата страна оспорва жалбата, а във фазата по същество пледира за потвърждаване на НП като счита, че същото е

законосъобразно и правилно. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а в случай, че жалбата бъде уважена и се претендират разноски за адвокатско възнаграждение прави възражение за прекомерност на същото и отправя искане за присъждане на такова в минимален размер.

Варненска районна прокуратура, редовно призована за датата на съдебното заседание, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След като прецени обжалваното постановление с оглед основанията посочени във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от **фактическа страна** следното:

На 25.04.2023год. между въззивното дружество като работодател и лицето Д. Е. К. като работник – общ работник бил сключен ТД № 3/25.04.2023год. Съгласно договора К. трябвало да постъпи на работа на същата дата 25.04.2023год..

На същата дата около 15:00ч в Д „ИТ“ Варна се получил сигнал за възникнал трудов инцидент с настъпила смърт, на строителен обект – две сгради, находящ се в гр.Варна, УПИ III-240008, район „Вл.Варненчик“ бул. „Трети март“ № 53. Във връзка със сигнала около 16:00ч. служители на дирекция „ИТ“ Варна сред които и св. Р. В., посетили строителния обект и на място завари в него няколко лица (работници), както и полицейски служители. Проверяващите предоставили на работниците декларации по чл. 402 от КТ. Един от заварените работници бил и Д. Е. К.. В своята декларация той посочил, че работи за въззивното дружество като работник подови настилки от 25.04.2023год. с работно време от 10:00ч. до 14:00ч., че има сключен трудов договор и уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 350лв., както и че е получил заверено копие от уведомление и екземпляр от ТД.

В последствие в хода на документалната проверка и след като се запознал с декларацията попълнена от Д. Е. К. както и с представените от въззивното дружество документи - ТД № 3/25.04.2023год. сключен между „ХОУМ ТРЕЙД“ ООД като работодател и Д. Е. К. като общ работник, както и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 от КТ, св. В. констатирал, че ТД е бил регистриран в ТД на НАП на 25.04.2023год., но след часа на извършената проверка на място, а именно в 17:07:05ч. При тези факти св. В. приел, че въззивното дружество като работодател е нарушило разпоредбата на чл. 63, ал.2 от КТ, тъй като на 25.04.2023год. в 16:00ч., като работодател е допуснало до работа Д. Е. К. ЕГН ****, на длъжност общ работник в строителен обект – две сгради – апартаментен тип, находящ се в гр.Варна, УПИ III-240008, район „Вл.Варненчик“ бул. „Трети март“ № 53, преди да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал.3 от КТ заверено от ТД на НАП.

За това нарушение на 22.05.2023год. св. В. съставил срещу въззивното дружество АУАН № 03-2300406, който бил подписан, предявен и връчен на

представляващия дружеството – Ненчо Парашкевов Беров, който вписал, че има възражения без всякаква конкретика.

В срока по чл. 44 от ЗАНН писмени възражения срещу акта не постъпили и на 07.06.2023год., въз основа на него, АНО издал атакуваното НП 03-2300406, като е възприел изцяло констатациите описани в него, приел е че въззивното дружество е нарушило разпоредбата на чл.63, ал.2 от КТ и му е наложил административно наказание имуществена санкция в размер на 3000лв. на основание чл. 414, ал.3 от КТ.

В съдебно заседание като свидетел е разпитан актосъставителят Р. В., който в показанията си възпроизвежда възприятията си от извършената проверка и констатациите отразени в акта с нужната конкретика.

Като писмени доказателства към АНП са приложени АУАН, декларация по чл. 402 от КТ изходяща от Д. Е. К., ТД № 3/25.04.2023год., справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 от КТ, писмени обяснения от Д. Е. К., както и Заповед № 3-0693/15.08.2022год. на ИД на ИА „ГИТ“.

Горните обстоятелства съдът приема за установени въз основа на всички събрани по делото доказателства ,както писмени така и гласни, които преценени поотделно и в тяхната съвкупност не водят на различни правни изводи.

След преценка на събраните по делото доказателства и осъществявайки императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на атакувания акт относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание съдът, прави следните **правни изводи**:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока за обжалване, поради което и е приета от съда за разглеждане.

При извършена служебна проверка на представените по делото акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление съдът констатира, че същите са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Както в АУАН така и в НП се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на въззивника нарушение от обективна страна, посочени са дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено, както и нарушената законова разпоредба като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Както в АУАН така и в НП изчерпателно са посочени и доказателства в подкрепа на адм. наказателното обвинение. Действително в НП не са посочени отегчаващи, съответно смекчаващи отговорността обстоятелства взети предвид при определяне размера на санкцията каквото изискване е предвидено в нормата на чл. 57, ал.1 т. 8 от ЗАНН. Горното обаче не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не води по никакъв начин до нарушаване

правото на защита на въззивника, в частност не го лишава от възможността да разбере в извършването на какво точно нарушение е обвинен и при какви приети за установени факти.

Допуснати съществени нарушения на процесуалните правила съдът не констатира.

Въззивното дружество е нарушило разпоредбата на чл.63, ал.2 от КТ, тъй като като работодател на 25.04.2023год. в 16:00ч. е допуснало до работа Д. Е. К. /общ работник/, преди да му предостави документ по ал. 1 на същия член (копие от уведомлението по чл.62, ал.3, заверено от ТД на НАП).

В тази насока са показанията на св. В., декларация по чл. 402 от КТ, трудов договор от № 3/25.04.2023год., уведомление по чл. 62, ал.5 от КТ изх. № 22388233189036/25.04.2023год. 17:07:05ч.; писмени обяснения от Д. К..

Видно от всички посочени по-горе доказателства към датата на проверката около 16:00ч. на 25.04.2023год. К. е извършвал трудова дейност на строителния обект в гр.Варна, посочен в НП, като към започване на работа между него и въззивното дружество като работодател е имало сключен трудов договор. Уведомление за регистрация на договора обаче не му е било връчено към момента на започване на работа и този факт безспорно се установява от приложеното към преписката уведомление по чл.62, ал.5 от КТ.

Видно от последното то е било регистрирано на същата дата, но едва в 17:07ч.. Нещо повече в самия трудов договор приложен към преписката е видно, че К. е постъпил на работа точно на 25.04.2023год., а от показанията на св. В. и писмените обяснения на К. приложени към преписката се установява, че последният е дошъл на обекта в 10:00ч. като му било възложено да лее бетон. При положение, че К. е започнал работа на обекта в 10:00ч. на 25.04.2023год. преди часа на проверката, а уведомлението от НАП е било регистрирано след това в 17:07ч. то очевидно няма как да му е било връчено в момента на постъпване на работа, а само потвърждава извода, че уведомлението е било подадено след настъпване на злополуката.

Вярно е, че в момента когато проверяващите са пристигнали в обекта К. не е извършвал никаква дейност. Горното обаче е обяснимо предвид възникналия инцидент с починало лице и присъствието на полицейски служители които са запазвали местопроизшествието. От обясненията на самия К. обаче се установява, че той и колегата му са правили покрива и го били направили до половината когато видели, че на помпаджията не му е добре

Нещо повече, факта ,че към момента на проверката К. е работил за въззивното дружество не се и оспорва от последното в жалбата, в която се излагат причините поради които Уведомлението до НАП е било изпратено по-късно.

В случая АНО е дал правилна квалификация на извършеното нарушение и законосъобразно е приложил санкционната норма на чл. 414, ал.3 от КТ като е наложил на въззивното дружество адм. наказание имуществена

санкция в размер над минималния предвиден в закона - 3000лв.

Като отчете, че в НП липсват каквито и да било мотиви досежно размера на наложеното наказание от една страна и от друга като отчете, че нарушението е първо за въззивника предвид липсата на данни за противното, прецени, че така наложеното наказание е завишено. Счете, че в случая дори наказание наложено в минимален размер би постигнало целите на адм.наказания предвидени в нормата на чл.12 от ЗАНН, поради което и прецени, че следва да измени НП като намали размера на наложеното наказание имуществена санкция от 3000лв. на 1500лв.

Доколкото в КТ е налице специална разпоредба изключваща приложението на чл. 28 от ЗАНН за това нарушение – нормата на чл. 415в от КТ, съдът не дължи коментар по този въпрос, но намира за нужно да отбележи, че това становище е последователно застъпвано в практиката на съдилищата, в това число и такава със задължителен характер - Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по т. д. № 7/2010 г. Съгласно цитираното ТР специалният състав по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. В случай на "маловажни" нарушения, установени по чл. 415в КТ не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер. В случая втората алинея на посочения текст (чл. 415в, ал.2 от КТ) изрично изключва възможността да бъдат квалифицирани като маловажни нарушенията на чл.61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 и следователно тежестта на нарушението в тази насока не следва да се обсъжда. В горната насока е налице и достатъчно константна практика на Адм. съд - Варна - Решение № 195 от 22.02.2022г. по к.а.н.д. № 25/2022г.; Решение № 182 от 21.02.2022г. по к.а.н.д. № 2685/2021г.; Решение № 427 от 6.04.2022г. по к.а.н.д. № 273/2022г. Решение № 257 от 4.03.2022г. по к.а.н.д. № 183/2022 г. Решение № 503 от 20.04.2021г. по к.а.н.д. № 320/2021г. и мн. др.

По разноските.

Разноски се претендират от двете страни в процеса както от въззивната така и от въззиваемата страна като и двете искания са направени своевременно.

По искането на въззивното дружеството.

При този изход на делото съдът счете, че принципно същото има право на разноски доколкото на практика една част от жалбата му е уважена. По делото обаче, ако и да представен списък на разноски доказателства за реално направени такива не са ангажирани. В този смисъл и искането му присъждане на разноски се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

По искането на въззиваемата страна.

С оглед крайния изход на спора съдът счете, че въззивника следва да

бъде осъден да на основание чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 вр. ал.3 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН в чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е предвидено възнаграждение от 80лв. до 150лв.. И като съобрази, че в случая делото не е с фактическа и правна сложност изискващи специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО в с.з счете, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в минималния предвиден в наредбата размер. И като съобрази размера на отхвърлената част на иска (1500лв. доколкото за тази санкция НП е потвърдено) и извърши съответните изчисления съдът намира, че на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 40лв. като посочената сума следва да бъде заплатена от въззивното дружество „ХОУМ ТРЕЙД“ ООД ЕИК 206727670 в полза на Дирекция „инспекция по труда“ гр.Варна.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.2, т.4 от ЗАНН Варненският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 03-2300406 от 07.06.2023год. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на „ХОУМ ТРЕЙД“ ООД ЕИК 206727670, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Триадница, ул. „Ведрина“ №2 партер, офис 1, основание чл.414, ал.3 от КТ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 3000лв. за нарушаване нормата на чл.63, ал.2 от КТ като НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание на 1500лв..

ОСЪЖДА „ХОУМ ТРЕЙД“ ООД ЕИК 206727670, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Триадница, ул. „Ведрина“ №2 партер, офис 1, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 40лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на въззивното дружество „ХОУМ ТРЕЙД“ ООД ЕИК 206727670 за присъждане на разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____